

PAPITU

LA DAMA DEL MIRINYAC

—Que no'm parlin de faldilles entravées, si no fos pel mirinyac quantes criatures morrien als tres mesos.

GRAN EDEN CONCERT

Musio-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Cada setmana nous debuts

ENTRADA LLIURE RESTAURANT DE 1.er ORDRE

Servei a la gran carta
Després del Concert gran ball en el hermós foyer

LA RABASSADA

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y MUSIO-HALL.—Entrada: 0'60 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Culina de Primera.—Chef de París.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.
Cuberts a 5 ptes. Preu fixco.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.º TRANVIA DIRECTE desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.

2.º SERVEI COMBINAT amb el FUNICULAR DEL TIBIDABO, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR-RESTAURANT DE LUXE JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

La Buena Sombra

MUSIC HALL. GINJOL, 3

Lloc de moda ont s'hi troba tothom que valgui

EXIT DE LES TARDES ALEGRES

Tots els dies tarde y nit sarsueletes picants y concert per celebritats mundials.

DEBUTS Y ESTRENES

catequenels uns amb els altres.

Es el Concert que té més bó y més variació; es el que hi regna més alegria y bon humor es l'únic, no n'hi ha d'altre, per passar un bon rato degut a la gran recopilació de nenes maques, joves y elegants que dintre aquest cel trobareu.

ENTRADA LLIURE :: Restaurant de 1.er ordre :: Butaca de franc

ALCAZAR ESPANOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta día y nit

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajes nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Musio-Hall de Moda: Hermós foyer desde el qual es domina l'espectacle: Grana balla després de la funció

A COPS DE PUNY

se disputen les localitats en la taquilla els admiradors de l'indiscutible reina del couplet

Raquel Meller

Per ella no hi ha competència possible. Això ho demostra el públic que totes les nits omple el teatre de gom a gom per aplaudir-la.

PETIT MOULIN ROUGE : Music-Hall

Tots els dies troupe nombrosa de Varietés y

sarsueles comiques, suggestives : Exit de la

Angelita Ero : Gentil Friné : Ideal Amparito

ENTRADA LLIURE

BUTACA GRATIS

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria para les Arts Gráficas

FRANCISCO MARINÉ

Córreaga, 356. — GRA·TIA

J. HORTA

Imprèmta

Litografia

Llibres Ratllats

MENDES NUNES 3 Y 5

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES
APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMTE ASSALT 18

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Pelays, 33

Hores de 11 a 1 y de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPAÑA, trimestre Ptas. 2

ESTRANJER Page anticipat Ptas. 3

Dels treballs publicats en son responsables als seus autors.—No's tornen els originals.

Les burles fan com les professons...

En un dels millors passeigs de nostra capital hi havia —y encare existeix— una botiga petita, molt petita, però molt bufona, una verdadera monada, dedicada a la venta de guants y perfumeria. Hi havia allavors com a dependents tres apetitoses xicotes, en les quals a la coneguda gracia de les nostres modistes s'hi afegia la distinció innata de les guanteres. Y aixís en aquella botiga que era moltes voltes ressonanta de rialles, hi regnava altres vegades el discret silenci dels llocs de reunió de persones distingides. Això era solsament quan hi havia algun comprador. Inmediatament que aquest sortia, tornava la gresca y'l bon humor.

Tres jovenets que cada dia passaven a la mateixa hora, eren sempre saludats amb rialles malicioses y comentaris que, naturalment, eren tornats en la mateixa moneda. Varies voltes, els joves havien entrat a comprar algun parell de guants amb l'intenció de fer brometa, però desseguida tenien les rialles y eren tractats amb la serietat y cortesia que tot bon botiguer deu tenir amb els clients. Ja empipats d'aquell estat de coses, decidiren felshi una broma encare que per realisarla tinguessin de recórrer al dipòsit de la barra y del tanmetotisme. Que farem... que no farem... al últim un d'ells va proposar una cosa que va ser del gust de tots... Que no ho gosaràs a dir... que sí... que no... que vos hi jugueu?... lo que vulguis. Se va creuar una petita aposta. Y ja decidits entraren els tres a la botiga.

—Bona nit tinguin.

—Deu'ls quart, què dessitjen?

El més barrut dirigintse a la més aixerida:

—Escolti y dispensi. M'han dit que vostès també tenien uns objectes que son de goma o seda y que s'usen en certs y determinats cassos de compromís.

La noia molt tranquilament:

—Si senyor, precisament ne tenim una classe molt fina y molt resistent. Permetim un moment...

Estranyesa general... La xicota entra a la petita rebotiga de la que'n surt al cap d'un moment amb una grossa funda de seda d'un paraigua.

—Miris aquesta classe que li'n sembla?

El jove com els seus acompanyants, completament perturbats.

—No... no són aquets... massa grossos... jo vui dir uns que son més petits.

La dependenta interrompentlo

—Ah! ja se... dispensi, no'm tenim per criatures.

—III

Els cinquanta infanticidis,
la menjadora de carn tendra
y la borratxa de sang.

—Un cranil... dos cranis... tres cranis... quatre cranis... cinc cranis... sis cranis...

—Què vol dir aquesta endevinalla?

—Horribles crims.

—Seqüestres.

—Un cementiri.

—Una caníbala.

Y cal Això ha estat el somni d'una temporada d'*El Liberal* en Barcelona y demés respectables companys de causa o si volen més clar una bolla indecanta.

Y si aquí entrem no saltres de follets de la Concepció en plena competència amb el cèlebre de la Coligiata. Vegis la nostra informació:

El nostre gran reporter y detective Sr. Nik-Papitu, enterats de que les eminencies Srs. Bellido, Riera y Sacanella, anaven a reconèixer les tràgiques troballes fetes per els clarividents policies en els carrers de Picalqués, Jocs Florals, etc., va disfressarse de mosso de dispensari y s'agregà a la comitiva. El reconeixement anà com segueix:

—Aquí tenen senyors doctors els restes humans.

(Els metges palpen els ossos)—Humans, aont?

—Aquí tenen el cranil...

Dr. Bellido: —Es de bè.

—Aquí tenen l'espina.

Dr. Riera: —Es un radi d'hòme adult.

—Aquí tenen els ossos de les mans.

Dr. Sacanella: —Son cuixes de pollastre.

Un cranil..... dos cranis!..... tres cranis!.....

El Liberal de la noche! Con los más horribles crímenes.

1912 G. NAUDEL

La mort del Picarol

Trist es confessarho. El *Picarol* es mort, ell que venia'l món portat pels millors dibuixants de Barcelona, que es com diu els millors de la terra. Bon gust, fastuositat, modos y vergonya eren les seves qualitats, però'l públic ha dit; pòsameles aquí que no tinc butxaques y'l *Picarol* amb totes les bones intencions de que venia carregat, ha hagut de plegà'l ram y tornar-sen al llit que això es la lluna.

Repetim lo que hem dit al comensament; trist es el confessarho.

Els periòdics de gust elevat, de moral agresolada, de luxe autèntic y veritable, no tenen vida; en cambi un periòdic vert, escrit a corre-cuita y sense mirars'hi, s'emporta'l públic, surt als escenaris aont es aclamat y aplaudit, es l'idol de tot Barcelona y's fa barba d'or.

Aixís va'l món. El *Picarol* avall y' PAPITU amunt. Qui'ns ho havia de dir a nosaltres que quan menys artístic faríem el setmanari més agraderia'l públic?

Al comensament la nostra intensió era fer un PAPITU de la broma però artista y d'idees enlairades. Vegent que la cosa no anava per bon camí, ens varem decantar cap a la banda verde, amb la sana intensió d'acreditar la mercancia, donar una base d'estabilitat al negoci y quan l'hora fos vinguda, aixecantse envers les cimes del art tranquil y alegre, però ample y magestuós. Ara, allissonats per l'experiencia, jurem y perjurem no mourens de la tesitura en que cantem la nostre palinodia y prometem fer el setmanari cada día més al gust del públic que'l compra.

Si els coneixements que hem adquirit en la materia que monopolisem no'ns haguessim demostrat la necessitat de ferho aixís, ens ho demostraria la mort del *Picarol* que a hores d'ara ja fa malves als llims aont tantes criatures havia enviat la Enriqueta Martí.

Del vent

El vent es el tema obligat d'aquesta mesada que té cada any l'ocurrencia d'esquivarnos a madamisela Primavera quan acaba d'arribar portant un roig clavell en els llavis y mostrant desnús uns pits naixents que'ls poetes eròtics comparen als botons dels arbres. Prometedora y moguda arriba cada any la primavera y lunestament mogut arriba cada any el vent de Marsot, que com un diable lleig y desencadenat, se diverteix assecant la terra y cobrint de pols totes les seves gracies. Totes les persones honrades senten cada any la mateixa justa indignació devant d'aquest vent malastre que si per una banda aixeca faldilles y deixa cames en descobert, per altra s'entreté posant als ulls molestoses brosses que'ls hi priven de veure l'aixecament y les interioritats de que hem parlat.

El vent, com la pluja, segons hem demostrat algun cop en aquestes erudites planes, solament es objecte dels nostres valiosos elogis, quan arriba suau,

—Aquí't regalo aquets rosaris perque no't descontis amb els petons.
—Què tenen que veure'ls petons amb els rosaris?

frescal y enjogassat, una mica innocent y una mica pervers, com un sospir y com un desitj, com una mà atrevida però no poca vergonya. Quan aixís arriba, fa moure amb molta gracia'ls cabells de les noies, les despentina sols un xic com l'alé del seu promés y elles per agensarse'l cap una mica enutjades y bon tros complascudes, fan el voluptuós gest, celebrat en tots els segles, d'aixecar els brassos portantse les mans al cap y tombarlo a dreta y esquerra amb un expressiu moviment d'ulls. Y mentrestant aquest mateix vent suau y delitós, juga atrevidament amb els plects de les faldilles y mostra un petit quelcom de les pantorrilles, sense arribar mai al mal gust de mostrarnos lo que pel carrer solsament s'ha d'endevinar. Y per més enjogassament y per més gracia, fa una remor tranquila que acompanya a la remor de les fulles, quan el arbres en tenen y que pot anar ben be sola quan els arbres estàn despullats.

Si afirmavem un día que la pluja menuda es un delitós pipí dels àngels, reconeguem avui que aquest vent suau, per bon nom ventijol, de que venim fent elogi, es un coquet sospir de mefistofil. Ell es el qui pel mes de Maig distribueix equitativament les olors de les flors, escampa el pòlen fecundador y tot jugant, jugant, deixa ben prenyada la terra.

Al protestar avui amb tota l'energía que podem del ventot de Marsot sorollós, molestós, pocavergonya y llengua-llarga, que sembla venir cada any amb l'antipàtica missió de no fer res ni deixar fer, completem el nostre elogi incondicional y plè d'esperances a l'airet coquetó y picaresc del mes de Maig que s'acosta, dient que potser per ell, les nostres joves inspiracions, les nostres amables picardies y les nostres lleugeres llevors, volarán com el pòlen fecundador que tot jugant, jugant, deixa ben prenyada a la terra.

LLUC.

Las maravellas yanquis

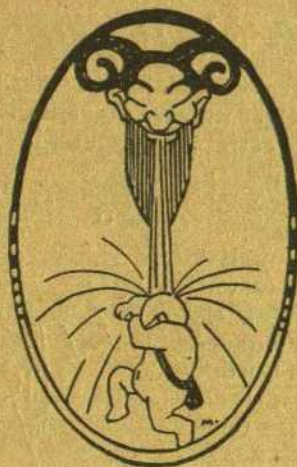
Lo que passa als Estats Units, ja se sab que no succeeix en lloc. Tot allí es extraordinari desde les cases de cinquanta pisos, fins a les butifarres de cinquanta metres. Tot resulta més llarc, més gròs o més fondo que en el reste de la terra. Les menors que per aquí les Enriqueta Martí, han de robar pels carrers y cuidarles com a una sensitiva, flor que amb tocarla

amb el dit n'hi ha prou pera ferla malbé, als Estats Units les presenten als rics en els banquets, ficades dintre d'una gran mona.

Las Noticias tenen un corresponsal a New-York, que'ls hi envia cartes d'aquelles que no interessin a ningú. En la que va sortir, no aquest dissabte, l'altre, deia lo següent:

«El ministro España en Washington, y su señora han venido de la capital y hospédanse en la magnífica y elegante mansión de mister Peter Goelet Gerry, habiéndoles dado un banquete la señora Goelet Gerry, al que asistieron 40 convidados. El decorado de la mesa era lujosísimo y también el del gran salón de baile de la casa, en donde terminó la fiesta, tomando parte en las danzas 150 pesetas.»

Convinguin senyors en que aixó no passa més que als Estats Units. Cent cinquanta pessetes ballant! Deurien esser sevillanes.

La netedat a Girona

Sembla que a Girona, ciutat tants cops immortal, s'ha obert una crauada en favor y defensa de la netedat.

Entre'ls creuats s'hi conta un poeta, encara que no ho sembli, y es el més ardent predicador, sobre tot entre'ls capellans y majordones que tant abundan en aquella humida y celebrada ciutat de Sant Narcís, que, com tothom sab, viu de les mosques.

La setmana passada vingué a Barcelona el celebrat poeta gironí y leader de la netedat.

El trobarem a la Rambla, que es al lloc segü de trovarhi gent aixís, y després de llegirnos una «Oda al savó moll», y uns goigs, de caient popular, en llahor del renta-mans y les tovalloles, el felicitarem per la seva campanya.

Ell, entussiasmat, ens en ponderà l'importancia, mentres ens cità el següent exemple que com vostès veuràn tanca de cop.

Aixís deia el pulcre poeta:

—A vostès potser els sembli exagerat, però a Girona es tanta la bruticia que hi ha, que jo he vist home, qu'entre mitg dels dits de les mans, se li cria aquella pega negra que tots tenim entre'ls dits dels peus!!!

DE LA VIDA ALEGRA

Tota la Barcelona exhibicionista desde la botiga de robes fins al vulgar tintorer y al miserrim mantegaire deixen els vells carrers de la ciutat y s'estableixen en els carrers amples y clars del nostre aixamplis.

Els Solsona y Estruch funden un castell de trajos y novetats en plè carrer de Fontanel·la deixant les foscors de l'Argenteria, els de la Tapineria venen també cap amunt, y prenen per assalt els carrers voltants y afluents de la plassa de Catalunya y Urquinaona. Fins en Reventós, el clàssic Reventós del carrer de Gignàs, el dels botons de tamany *campechano*, especialitat de la casa, deixa l'històrica casa dels *Plomos* venecians y

ve al carrer de Trafalgar a empenyer el negoci. En Villaró, el dels antics prestigis, en Cot y Belenguer, amb *La Moda*, en Grau amb el *Cunill* marca de fàbrica, també deixen els caus, cataus y clotarades de la Barcelona del vuitcents per entrar de plè en la de noucents, elegant, escaienta, clara y espaiosa.

Els cafès-concerts, que tenien els seus centres en carrers de compromís y de dissimul també volen sortir a la llum del sol y ja comensen de regnar en l'aixamplis.

La *Sala Imperi*, ha iniciat l'evolució y l'èxit ha coronat de glòria l'atreviment.

Desde que actúe allà el café-concert y hi triomfen les Vigné, els Mary Bruni y la Quijano amb el seu aire de senyora y majora, que la sala es veu concorregudíssima tant com avans era deserta y solitaria.

El públic de la Sala Imperi, es també públic de transició; son gent nova al café-concert.

Això sols es senyal de que la gent secundarà qualsevol intent d'empresari noucentista.

Tindrà sempre gent del veïnat, promesos moderns, casats de poc y noies que a casa seva son més de quatre germanes; *llos* modestets, *queridas* de trenta duros al mes y d'ia lliure, mentres ell guanya els trenta duros, modistes interines, professionals retirades que han anat per bé, algún corrido repartit per entre aquesta gent admirada, com un grum de sal en mitg del arròs amb peix, noies que comensen la carrera y encara se soloquen, noies que ja exerceixen acompanyades de l'imprescindible *llensadora*; senyorasses qui tenen *capricho* y el porten allà per privarlo de plats més forts y apetitosos, entretingudes que s'entretenen mentres fan de l'ofici, y families de bona fè que van a la Sala Imperi pera ferse càrrec de com deu ser l'Eden Concert.

En un prosceni, una nota essencialment barcelonina; el Marquès d'Alella amb l'Echaz son l'aristocràcia, y en Regordosa amb en Caminals, amb aquelles rialles tan grasses que han ressonat en tots els cafès d'Espanya, representen el comers.

Aquets senyorassos, en mitg d'aquell públic híbrid d'enterats y sorpreses de bona fè y picardia simulades, formen un conjunt tant eminentment barceloní que'ns sorpren y ens enamora. Es un detall que afirma considerablement la personalitat catalana.

Celebrem l'èxit de la Sala Imperi y ens permetem aconsellar al empresari que'ns dongui una mica de foier per pura fórmula.

No tant sols li agraïran els concurrents sino llurs families, perquè'ns consta positivament que senten veritable fam de veure d'apropia coupletista: fins ara no més n'havien sentit parlar de la coupletista les senyores de sa casa, ara ja la veuen al escenari, però el seu deliri es veurela d'aprop, d'*arrassarshi*, perimitarla una miqueta, tot lo que hi càpiga y sigui com sigui.

Es un concell d'amic observador, de parroquià y de moralista.

Seguint l'exemple de la Sala Imperi y per demostrar l'increment que prenen els Music-halls en el aixamplis, donem la nova de que a la Plassa de Catalunya, entre l'estació del ferrocarril de Sarrià y el carrer de Vergara, s'està montant un luxós cafè-concert amb cinema, foier y amplíssim firmament en el qual hi brillaran les estrelles més vistoses de la coreografia mundial.

Hi haurà de tot y ben instalat. Saló de joc, *bondoir* pels suïcides, salons reservats amb taules, piltres y bidets, sala de bacanal per festes senyalades. cuina servida pel gran Restaurant el Rhin, palcos dissimulats per l'entrenament de la parroquia, amb reconys y reconets per aquells que encara'ls agrada l'imprevist.

La societat d'Atracció de Forasters, ha escampat la nova per tot el món; el *turista* ja prepara armes y bagatjes per venir a hivernar a Barcelona, novíssima ciutat d'hivern, com s'ha demostrat durant el que acabem de passar, en el qual no s'ha constipat, ni don Santiago Andreu Barber, regionalista, ni cap altre ciutadà de Barcelona.

Teatres y Concerts

En Joan de Dos que com tothom que llegeix el *Noticiero* sab l'ha tocat de *La Publicidad*, acompanyat del cèlebre polític senyor Pol han traduït o arreglat una opereta no sabem de quin país titulada S. A. R. La música es feta d'un senyor que té un nom molt estrany.

Francament, un hom o un crític, se creu obligat a dir que la cosa li va semblar bastant be, però ail tenim un gust tant estragat... a copia de menjar *pepinillos* y d'untarnos la carn d'olla amb mostassa, ja no sabem apreciar si la pilota es ben picada ni si la carn es del conill del bou. Això va passar una miqueta amb S. A. R.

No hi ha cama cavallers.

La música es molt bonica y agradable; potser no es prou de piano de manubri, què si farà?

Are lo que ja no's pot discutirse son els còmics. Molt be tant la Bailo com la Marín, molt be en Rojo y admirables l'Alfonso y'l Sanpere. Be'ls demés y'l chor dinyantla.

Els trajes de primera y d'ells prometem una mostra'ls nostres lectors. El decorat... ja veuràn.

Trovant ensopit això, què direm de «La Germaneta»? Què ho es més? No home no; l'autor escriu correctament, els còmics realment ho fan molt be, la presentació es bona, però vaja si no ve un plat fort ens deixarà amb gana'l Sindicat. Potser ho fa la Quaresma y guarden la tragedia de D. Joan pera atiparnos de hermosures y sublimitats en el dissapte de Gloria que tant de bó ho sigui de veres.

Al Principal han fet «El Perro Gordo» com que no ho varem veure y desconfiem de mala manera dels nostres dignes companys de sacerdoci no'n parlem. La brama era que les Santolaries estigueren de primera.

En Rafel Calvo se'n va. Molt sentim que hagin obert la gavia al canari-flauta del teatre castellà.

Al Tivoli continuen amb el Casto, a Novetats representaren amb molt acert y bona presentació «La escuela de las Princesas» «L'Adversari» y «Raffles».

En J. Artís Balaguer, amb aquell aire de meneur de metalúrgics, ha conseguit un èxit brillant en el Teatre Apolo amb el seu melodrama *La Reina Martir*.

Entre les trases que més frappen a la multitud bocabadada seguint les ben urdides peripecies del melodrama, n'hi ha una en el segon acte que logra cada nit una ovació.

En Carnicero, l'actor que fa de pare, al donar comiat al seu fill que se'n va a la guerra, li diu:

¡Adios, adios! ¡Hijo de mis entrañas!

La semblantsa d'aquesta setmana

En què s'assembla Figueras
amb tramontana,
a la Meller quan canta la Mejicana?
En que —Ven! y ven! y ven!

Sensacional

Un truc del Vicari general de Tortosa

Segons escriu *El Pueblo* de Tortosa, el Vicari general d'aquella localitat, que es per altre part molt bona persona, es un peix qu'es porta l'oli en qüestions de passejarse al pròxim.

Aquet Vicari general, té una finca molt hermosa a les afores de la població. En aquesta finca tant hermosa, els masovers hi van matar un porc que feia unes quantes carniceres, el qual porc, va ser privat de la vida, per ordre del Vicari, que amb un cotxe el va anar a buscar per portarlo a Tortosa y, com es natural, menjàrsel o posarlo en sal, per esperar que passi la Quaresma.

El fet es, que amb tot y les lleis d'en Canalejas, un porc encara que perteneixi als bens del clero, ha de pagar els consums, avans d'entrar a la ciutat de Tortosa o d'altres ciutats subjectes a la mateixa contribució.

El Vicari, que sabia aquesta costum tant alabada pels conservadors, va voler seguir en aquet cas la política del anticlerical Canalejas, y's va pensar un medi per entrar el porc sense pagar l'antipopular impost.

Segons llegim a *El Pueblo* de Tortosa, el Vicari general d'aquella diòcesis, es home de recursos, y proves en va donar en el sensacional truc qu'anem a referir.

Un cop el porc ficat dintre'l cotxe vicarial, el Vicari hi va pujar y va dir al cotxer:

—Mira, quan arribem al fílat, procura posarte de manera qu'el burot li vingui a tom preguntarte si portes rès de pago. Jo treuré'l cap per la finestra de la portella. Quan el burot te fassi la demanda, tu amb veu baixa y fentli l'ullet li diràs:—Sí, un tocino.

Efectivament, la cosa va anar aixís. El cotxer quan va veurer qu'el burot se li acostava, se va posar be perque la pregunta fos feta amb tota claretat.

—Porta rès de pago?

—Sí, un tocino,—va dir el cotxer picant l'ull y amb veu de misteri.

El burot va mirar: però al veurer la cara rodona y plena del senyor Vicari, abocat a la finestra, va dir al cotxer, fent la mitja rialla:

—Passa, passa, cap cigrany, sempre seràs el mateix.

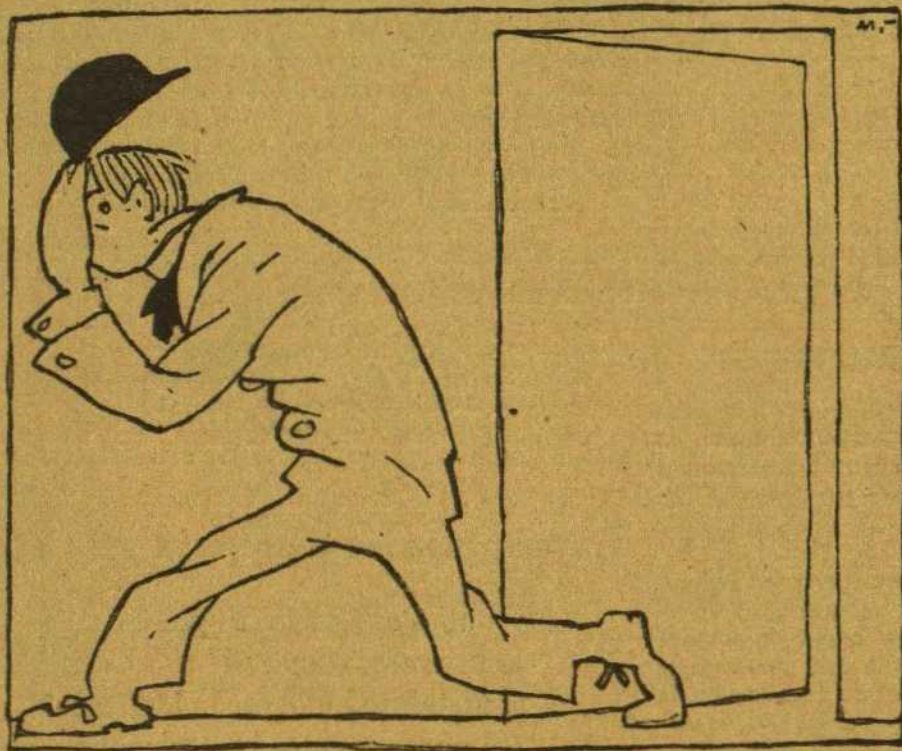
Y el cotxer va passar, el Vicari també y el tocino igualment.

El Pueblo de Tortosa, com que es anticlerical, s'hi enfada, encara que dant mostres de gran prudencia y coneixement del món.

Nosaltres, felicitem al Vicari general y si no fos pels hàbits que porta, el convidaríem a escriurer al PAPITU, ja que per la mostra se veu que no li falta bon humor, del que segons se veu, ne sab treuren gran partit.

Es clar, que la cosa pot anar sense comentari, però no estarà de més fer constar que la sortida del Vicari denota que'l clero comensa a saber treuren partit del anticlericalisme.

Diffícilment se trovaria una manera de fer passar un porc sense pagar l'impost y sense faltar a la llei, ja que cal fer observar que'l Vicari general de Tortosa va conseguir totes dues coses. Doncs bé, pera conseguir aquesta cosa que sembla impossible, el capellà de que parlem, ha trovat un recurs en l'anticlericalisme d'un burot, lo qual demostra que amb les nostres bromes contra el clero hi hem d'anar una mica amb compte.

— Are si que's pot dir que vaig de vint.

A la fonda

Per riurer l'altre dia en una fonda aont vam anar a parar en una de les nostres sortides de Barcelona.

Era una de les millors fondes de la ciutat aont ens trobàvem. Abundancia y varietat de

plats, plat del dia y plat de la nit, plats frets y calents; carn blanca y carn vermella; peix de tota mena, etc., etc.

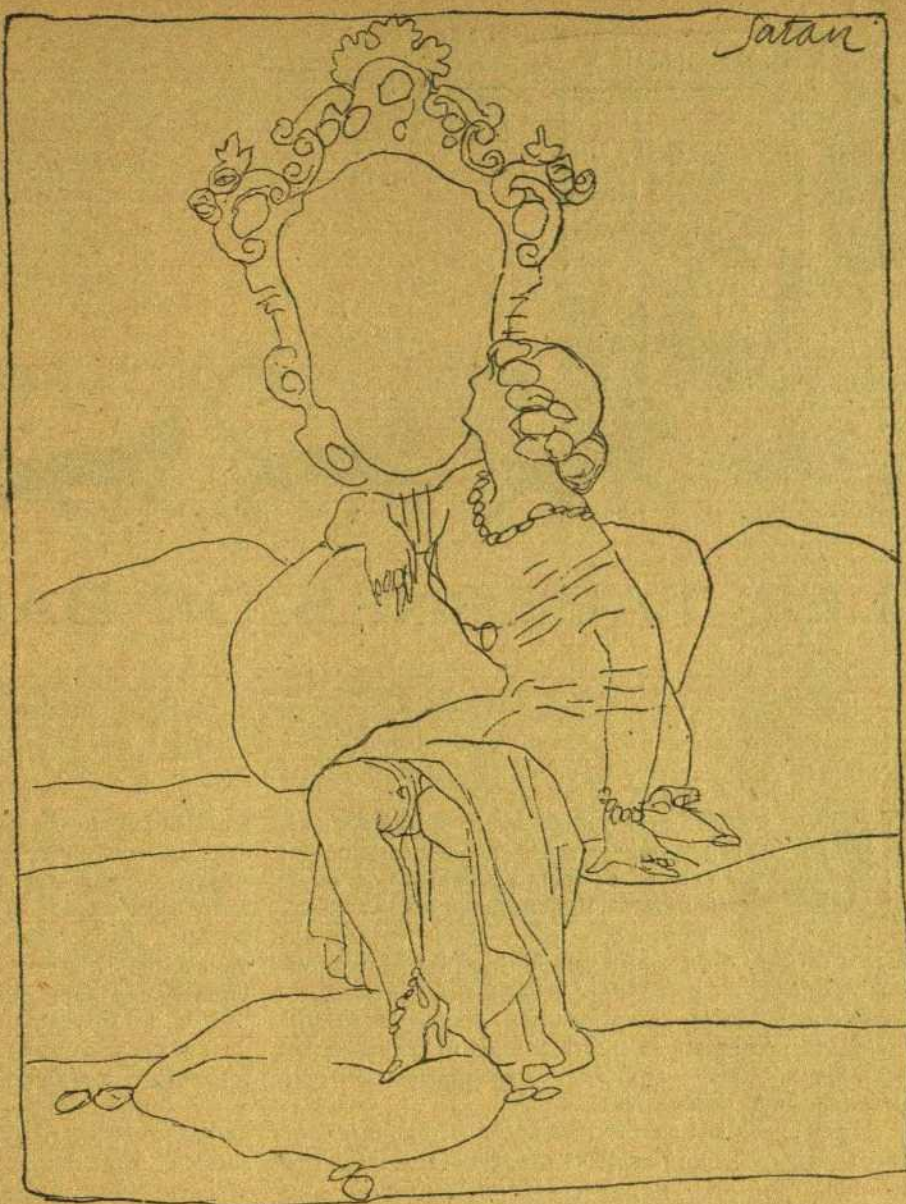
Un vehí nostre, que dinava sol a la taula del costat, amb el toballó ben lligat y ben assegut a la cadira, disposat a cumplir amb lo que marcava el preu, devía haver arribat a cosa del segon plat, quan un dels cambrers que servien les postres li va portar equivocadament un flam tremolós aont s'hi enmirallarentotselsparroquians que en aquell moment se troaven al menjador de la fonda.

El nostre vehí, al veure aquell postre, quan devía estar esperant amb més dalit els plats que faltaven, va aixecar els ulls esverat, com si l'haguessin amennassat de privali els aliments.

A tot això el cambrer, que no savia de qu'es tractaba, li anava a posar el flam sobre la taula. Aleshores éll, amb una cara com uns tres deus li va dir:

—Aont va, aont va vostè? No sab que encara falten la mar de plats?

Efectivament el flam era per una taula d'allà aprop.

—Cada vegada que'm miro la cornucopia penso amb el meu marit.

L'avi

L'avi sèu devant la llar, el gaiato entre les cames, varrupant y mastegant la pipa apagada. La jove amb la criatura al bras agafa una cadira, s'acosta al foc y diu:

—L'avi, feuse enllà.

L'avi aixeca'l cul, acotxa'l cap y s'enretira amb la cadira.

—La jove sèu, se treu una mamella y la criatura mama.

Venen de la feina l'home, el fill, l'oncle y el gos.

—Santa nit tinguem tots.

—Que heu vingut aviat, avui!

—Fa un vent que no deixa fer res —diu l'home— au, Quicu, no tragujem tant aviat y porta aquestes eines al seu lloc.

S'acosta al foc, pessiga la galta de la criatura y diu:

—L'avi, feuse enllà.

L'avi s'apoya amb el gaiato, adressa les cames y s'en va a seurer a l'altre cantó de la jove.

—Com estem de la teca?—pregunta l'oncle.

—Fa poc que he posat les cols a l'olla.

—Sèu—diu l'home—que hi farem un cigarro y beurem un trago.

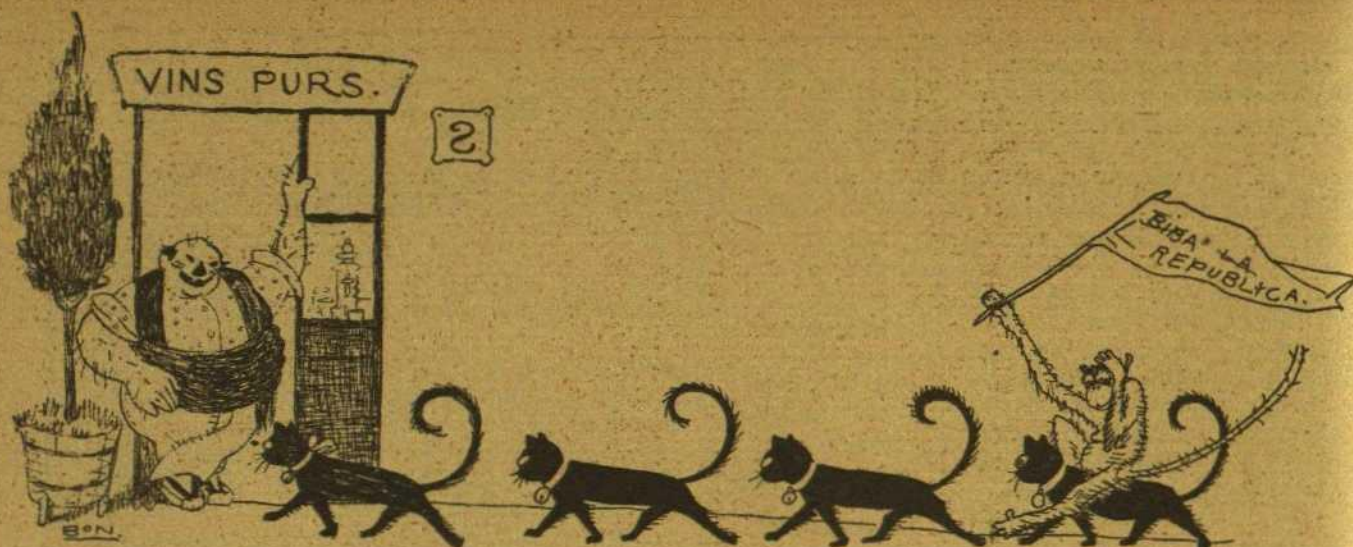
—L'avi, feuse enllà—diu l'oncle.

L'avi s'enretira fins que toca la paret.

—Vatua'l ret, que bufan fort per foral—diu'l baillet que entra.—Ai, cot; que no sopem encara? L'avi, feuse enllà.

L'avi no's pot enretirar més; va per anarsen y trepitja'l gòs qui tomba'l cap, li ensenya les dents y remuga.

HENRY.

LES TABERNES DE BARCELONA

«Si es antigua ó si es moderna
Vive Dios! que no lo sé
Pero brava invención fué
La invención de la taberna.»

PORTATS dels nobles desitjos de guiar als nostres llegidors, que ho necessitin, per els carrers, carrerons y cantonades de la nostra ciutat, indicantlos-hi de passada, els trencacolls que'n ells se troven, els llocs d'esbarjo o de sojorn que hi han instalats y els establiments més notables per las o nefas, els aparadors dels quals s'obren en les dites vies, es per lo que comensem avui aquesta informació, com ja s'havia fet la de les barberies y com se'n faràn moltes altres si Deu ens dona vida y salut.

No hem d'insistir en lo que ja tenim dit tantes vegades o sia que com nosaltres no aconsellem mai, ens acontentarem amb exposar els fets y després que tothom mengi y begui lo que vulgui y allà aont vulgui, mal que com el cèlebre poeta senyor Matheu vulgui ferho

Tot maleint
a la memoria
de Felip V.

Comensant doncs a seguir monuments, com anomenen als establiments de beguda els seus habituals y dignes parroquians, ens dirigirem, sortint de la nostra redacció Pelayo 39, cap al carrer de la Lleona, via en que hi ha instalada la cèlebre *Catedral* cap y casal de les tabernes de Barcelona.

Baixant per el carrer de Pelayo, no's trova cap parroquia, però en sent al costat de la estació de Sarrí ja saludem a un modest taulell d'aigua y anís y desseguida trencant Rambla avall, saludem amb el cap al kiosk de Canaletes amb el que no estem en les millors relacions perque venen massa aigua y passem fent com si no les coneguessim per devant de les prostitutes ex-tabernes *Petit Pelayo* y *Versailles*.

Fins al entrar a la Rambla de les Flors rès; allí

un altre tauleta d'aigua y anís, saludem y avall; al ser devant d'«El Poble Català» ens venen les llàgrimes als ulls pensant en el difunt establiment que durant tants anys estigué instalat allí. Girem la cara al altre costat y rès, solsament un parell de taules de refresc amb molts aixarops y ratafies, però en les que probablement no tenen ni vi. Finalment al ser casi a la cantonada del carrer de l'Hospital ens trovem devant per devant de la primera taberna veritable amb que hem topat. Està instalada entre la botiga den Genové y una de les den Bufanuvols y fou batejada amb el graciós nom de «Lo Moscatell» que porta escrit al front o sigui assobre la porta.

La tal taberna es fonda y fosca; al cap d'avall s'ensorra y en la depressió hi han instalades les cuines, sobre d'aquestes ingeniosament penjat del sostre s'hi veu un menjador. La casa aquesta, no's dona vergonya d'ensenyar a tothom les seves botes, al contrari les mostra tant orgullósament com una pagesa els garrots de bras o una dida les mamelles; però lo que fa més goig y li dona verdader caràcter es la constant exhibició de menjers propies per esmorsar, dinar o berenar, que fa, en un aparador sobre la Rambla. Allí el ros tall de bacallà fregit, allí l'oliós tall de bacallà a la llauna o el virolat bacallà amb sanfaina. Allí les amples tallades de llus de palangra y els rabiosos llussets del bou que's mosseguen la qua; al costat y com nota de color una plata de mollets fa la bandera espanyola amb una montanya d'all-y-oli, unes butifarras de fòra fan costat a una cassola de sardines escabetxades, del sostre penja un fòtil carregat d'ous de fòra, igual que la butifarra; presideix el conjunt un gran gibrell curullat de monjetes, seques, grava, o com vulguin dirne, a la qual donen guardia d'honor un rengle de mosquiteres assota de les quals hi ha llo-

millor per fer, costelles per fer un bistec per fer... etc. per fer.

Després de saludar com se mereix a tant noble establiment continuem la nostra via y despreciant a les nostres ex-amigues Gavilán (avui Nuevo Liceo) y Eldorado no tenim un somris més que les dos tauletes d'aigua y anís que per recreio dels concurrents al quint pis del Liceu hi ha instal·lades a les dos bandes del carrer de Sant Pau.

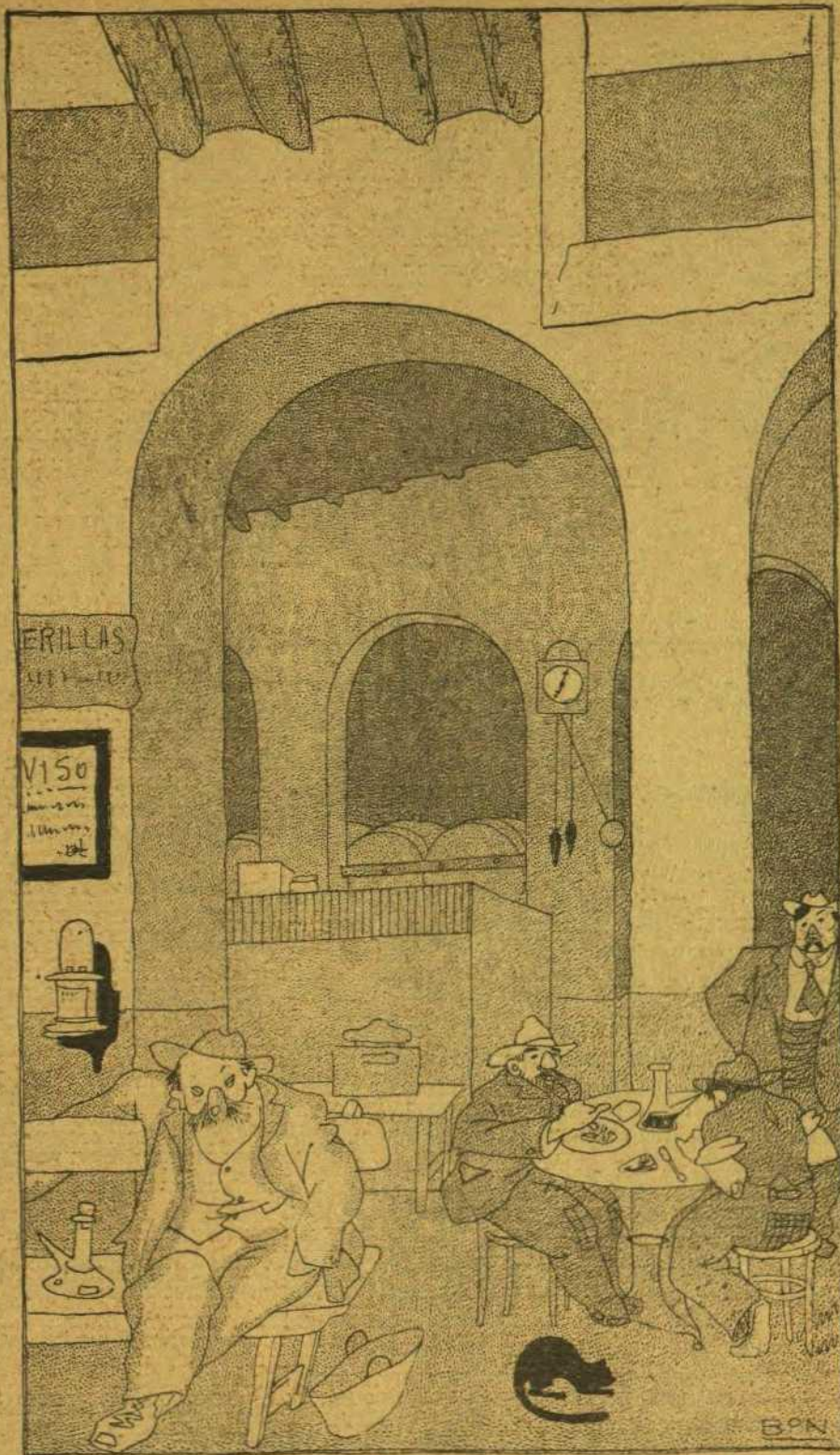
Continuem el nostre camí, trenquem per can Llibre y avenem per el lluminós carrer de Ferràn VII. Res de lo que hi ha per allí ens interessa y solsament saludem al mico del «Anís del Mono» encare que més ens estimem Valls y si pot ser Cazalla o Rute:

Trenquem per el carrer de l'Avinyó aont no passa un ànima y finalment entrem al carrer de la Llaona y ens fem a la Catedral amb el degut respecte y emoció.

La entrada es fosca com una gola de llop y gran com una boca de ballena, s'hi entrés el doctor Talp y Plana estem segurs que se sentiria Dante de carrero y diria tot allò de la *citta dolente* y de la *ogiva esperança*, a nosaltres que tenim més imaginació ens afiguarem que erem uns Jonás y qu'anavem a viatjar per un mar de vi fins que'ns vomitessin o vomitessim.

Però no ja acostumat a n'aquelles penombres comensarem a distingir els objectes y veurem uns rengles de botes petites y un taulell de rajola de València, al costat d'aquet un trasto d'aquells de guardar cervesa y glassar sifons que la veritat sia dita trobarem que no esqueia gens en aquell lloc.

Després en atragué la claror y passarem a la verdadera catedral. Ah! quina emoció. Al contemplar aquelles magestuoses arcades ens descobrirem, els parroquians ens tragueren del èxtasis en que anavem a caure, perquè creientse que la barretada era per ells, ens digueren:

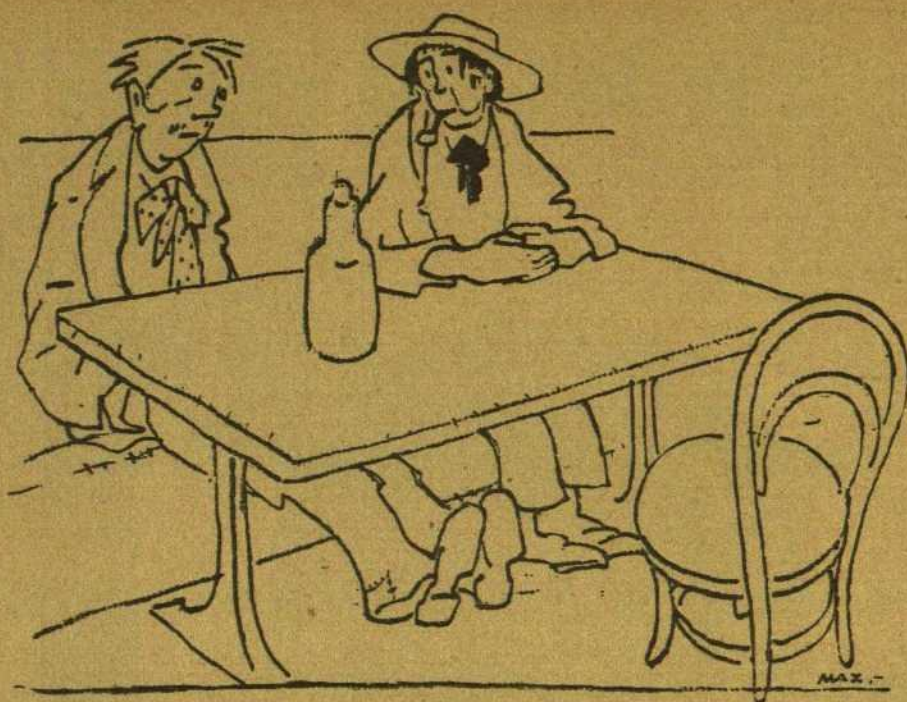
LA CATEDRAL

—Cà, no's molestin, cubréixinse.

El dibuixant tirà cinc cèntims al *chic-chic*, creientse que era la caixeta de les ànimes.

Ja reposats ens assegurem; no més donantnos a conèixer els dependents comensarem a omplirnos la

(Continúa a la plana 206.)

—Crida una camarera que't distreuria d'això de la teva dona.
—Ayi no, que'm faria pensar en lo de les meves germanes.

Ego errabit o la fi del galàpat

Una vegada no era un rei sino un galàpat ja vell y respectable que vivia per allà entre l'any vuit y Matarró. Habitava prop d'un safreig al costat del camí real en una d'aquelles magnífiques hortes, edens de verdures y patates que tenen per un cantó les somrientes montanyes llevantines y per l'altre el Mediterrani.

Era una delícia pel galàpat sortir del seu cau y anàrsen a contemplar la corrua de tartanés, carros, bicicles y automòvils resguardat darrera d'un arbre o una fita kilomètrica, o be, estendre més l'excursió y atravesar la via pera gaudir l'immensa bellesa del mar.

Un día, malhaurat pel pobre galàpat que estava al bell cim d'un munt de grava disimulat entremitg de les pedres polsoses, y anava reconeixent carreters y caballeries fent reflexions sobre persones y besties, un carreter que renegava com dos carreters y que semblava que de la seva boca en sortís tot un castell de focs artificials de pólvora sense fum, va fer amb la tralla una série inacabable d'exercicis, y en un dels tals feu borni d'un ull al reflexiu y pacífic galàpat. Cego pel dolor sols va tenir esma de moment per fer un bot y posarse fora del alcans d'aquella tralla desenfrenada, mes després animat d'un viu esperit de venjansa, donà prudentment la volta al munt de grava pera conèixer ben bé a l'autor de la malifeta, cosa que li va esser impossible puig en aquell moment hi havia una pila d'homes, tots renegant y tots amb tralla que tractaven de fer alsar un matxo que havia caigut. Galàpat experimentat com era no se va amohinar gens, va pendre sencillament el número del carro y abandonà el

lloc del succés deixant que tota aquella gent s'arreglés com pogués.

Tot el día va estar refrescantse l'ull y fent contraccions de cames y brassos y bots tant alts com podia y al arribar el vespre, posat en un segur lloc d'aguait, esperà pacientment que'l seu carro vingues.

En aquest món tot arriba y al venjatiu galàpat li va arribar el carro y l'hora al plegat.

—Are es la meva—va dir— are veuràs el que dona fer anar la tralla sense com va ni com ve.

Y anà a colocalse al bell mitg de la carretera pera pendre ben be la direcció d'una de les rodes del carro quant lo va tenir s'hi va anar acostant tot fent voltironets, satisfet y rient de la seva pensada, y al serhi aprop, s'apuntalà fermament de pots y cames, disposat a fer d'alsaprem aixís que sentís el fregadís dela roda a l'espallla, volcar el carro amb el carreter

dormit dintre y cumplir aixís, d'una manera sorollosa, la seva venjansa.

Al sentirse la roda...

—Ego errabit!—es fama que va dir el galàpat al passar al estat de coca.

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor del PAPITU.)

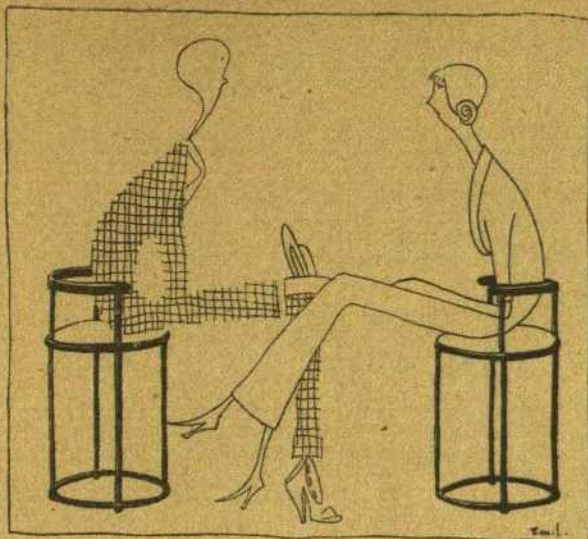
Dimenge 16.—Corren mals vents, dons la polseguera.—En plè carrer de la Diputació, saludem a la hermosa Pilar de Vigne, que torna triuñfar en la *Sala Imperi*.—El caveller Jordà, estrena un sobretodo que's un figuri intelectual.—En *Pirin*, se desespera més que'ls pagesos de que no ploqui, dons no pot lluir l'impermeable que males llengues diuen... Be, vaja, ja ho direm nosaltres quan tinguem les proves certes per continuar endevant aquest sumari.

Dilluns 18.—Pepe de Boet continúa en el Continental saboreijant el *wisky and soda*.—Puja'l cel el

Picardol y torna a sortir el *Pel y Ploma*; baix l'advocació de Mossèn Miquel Utrillo. Endavant.—L'hermosa *Lina de Namias*, compra un palco per ella tota sola y assisteix al *Novetats*.—Diuen que la Palmira López del *Gayarre*, se casa... Tant diran...—Ampulosament, desdenyosament, olímpicament, magníficament, dona un tom pel Passeig de Gràcia, fumant puro triat de vint cèntims, el *Duque de Sexto* (a) pollo Sostres.—El *chico* Planàs, tira'l casament endavant.

Dimars 19.—Sant PAPITU, gloriós protector del nostre verdós setmanari. Ens envien tarja de felicitació, el Marquès d'Alcella, els germans Calvet, donya *Papita*, (per molts anys també), el autor de la *Pomada Pancho*, l'ilustre e il·lustrat senador don Joan Forgas, el Comte Pere Grau, en Sañudo Autrán, les simpatiques germanes Galleda, l'esperantista Pujolà Valles, el processat Joan Pujaló, pintor d'història, en *Xemus*, en Peius, l'oblidat Mossèn Pollastre, el *sanyo* Oller, el poeta Meiga, en Sojo, *efectos de escritorio*, el *Mochuelo*, l'hisendat periodista Clapera, l'empresa del *Romeia* (a) *Nos hemos de reunir*, en Leopoldo del *Lyon*, el *Rei* de la Buena Sombra, l'Albert, en Guille, el Marquès de Marianao, per lo be que sempre l'hem tractat, el Marquès de Castell Dosrius pel just reclam que l'hem fet, en Farfarello, Farfaedro o Fartanello, com vulguin, la vestal Carlota del *Eden*, en Pedrola del Tívoli, en Carlos Pellicer, en Ripoll, el Comité de la Molestia Social, la Lliga del Bon Mot, l'aplaudit actor senyor Fanals, el Gran Duque Bielsa, el propietari de la casa número 276, del carrer de Provenza senyor Lara, el Cavaliere Peipoc, en Cirerols del Tívoli, el director de la Banda de la Creu Roja, els cubistes del Circol de Sant Lluc, el atildat Marquès de Premio Real, en Jabalolles, en Zanon del *Nou*, la Meller, son gloriós imitador senyor Buxens, mamà Pilar Pamies, en Piqué, cabo de comparses, el popular *Ferro*, el regidor Garriga Nogués, la colla de Sant Mus, tots els C. N. R. haguts y per haver, l'Oliván d'*El Liberal*, el Sindicat Agrícola d'autors catalans y otros muchos que sentimos no recordar.

Dimecres 20.—No'ns toca la loteria.—L'escultural *Luisa Chafer*, debuta en el Poliorama.—El pollo actor Eduard Girandier, estrena un abric.—El doctor Turró, pensa escriure una sensacional memorial sobre'l bacillus del xisto, que tantes desgracies porta en el si de les famílies y comunitats religioses.—La *Bella Nena*, passa un disgust molt tort... En cambi, la *Gari*, quins llabis, senyor!, està alegre.—L'Enric Sauc, el *Petronio Gal*, de La Bisbal, ja s trova be de salut. Homes com ell son y seran sempre immortals.

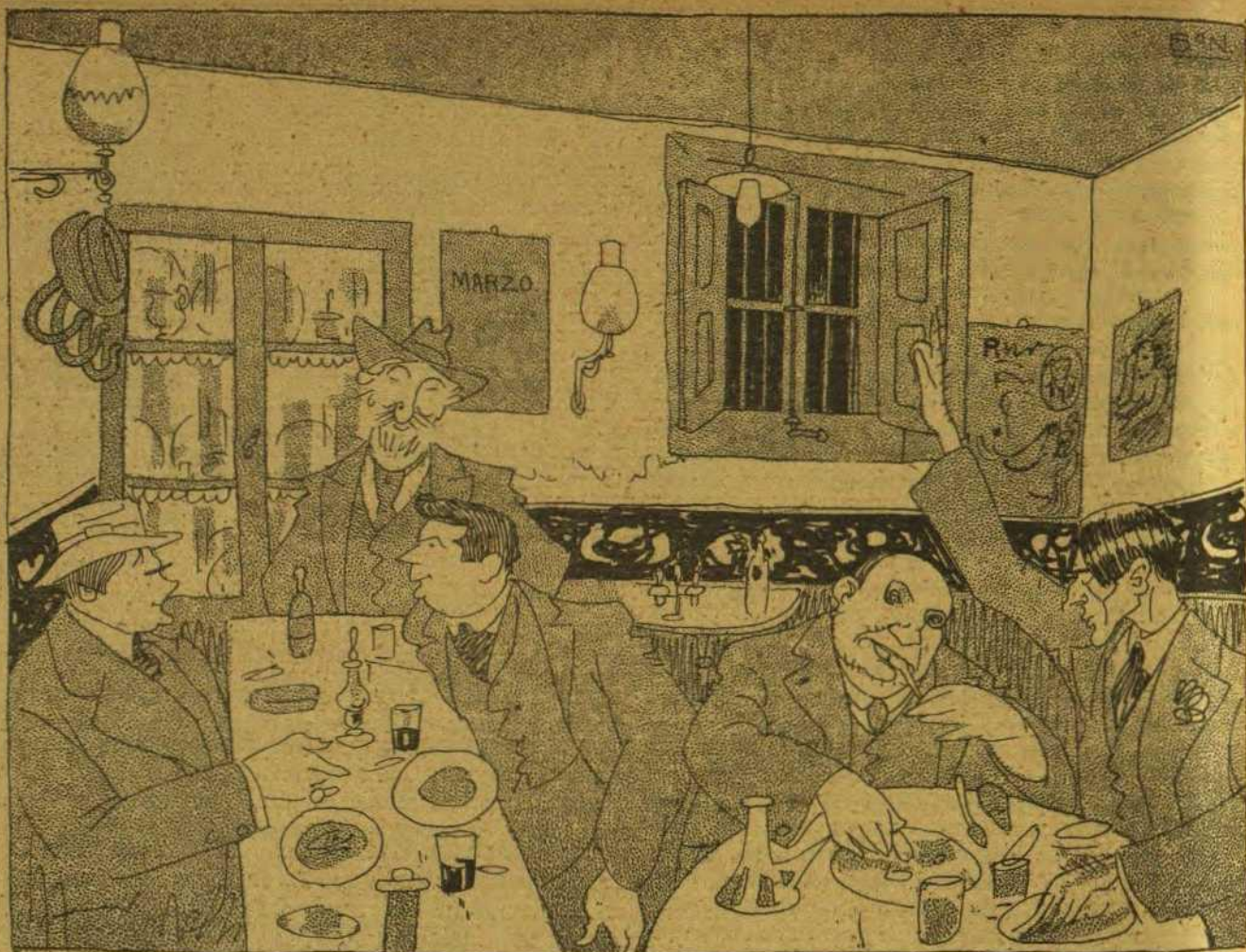
—Trovo que té'l coll molt prim Enric.
—Es que m'hi empassat la nou.

Dijous 21.—Què li deu passar a l'*Esmeralda Collado*, del cafè de Sevilla? Hem sentit a dir unes coses,... que no sabem què pensar!...—Solemne aparició en el *Eden* de la Conxita Irrèis, la primera de les beututs... Irrèis,... Irrèis,... *Ir...èis á donde?*, que diria un amic de dinyarse'n la gramàtica.—La *Dafnis*, ens fa promeses y més promeses y, be vaja, confessemho, no passem de les promeses.—La Rosita, la *Feresanita*, ja se sab, cada nit després de sopar, passejada y cap al kiosk de Canaletes a pendre un vas de Vilajuiga.

Divendres 22.—El kapellmeister Verdura (que diumenge va estar de bateig), en Comas y en Cucala, sonen l'*Aida*, en el *Eden*, representada amb tot aparat y executada en honor del ex-regidor Canalitos, y cantada etiòpicament per il grande e meritissimo baritono Veiga. N'hi va haver per llogar cadires.—En la companyia d'en Villagomez, de la que tothom en parla be, debuta un nou actor genèric que's diu *Bob* y del que no dubtem que farà molt y bob, ail, bó, en la seva carrera artística.

Dissabte 23.—Saludem a la majestuosa y esplendenta sopran lírica, Maria Giudice, que dintre de pocs dies cantarà a París.—Consti que de la Casilda Gómez, de La Buena Sombra, no'n podem parlar més que molt be.—Demà, diumenge, es diumenge de Passió-bé tinguin. (III)

LA MORERA

taula de tota mena de begudes; però nosaltres que ja anavem enterats les refusàrem demanant un vi negre d'Alacant que venen a 60 cèntims. Ben cert que allò es menjar y beure y que deixa la llengua com si haguessis menjat mores d'esbarzer, però en canvi té un aspre dols que sembla esgarrapada de dona jove y ardenta y un còs que ja ns hem rigut de tots els nusos amb més o menys malles de tots els music-halls barcelonins.

Quant més distrets estavem amb el suc de les vinyes de Llevant, una veu que ns parlava, ara en e dols català, ara en francès de gorja-parisenca, ara en trencadís anglès, després en feixuc alemany y finalment en belga ens recomenà en tota mena d'idiomes les sardines escabetxades de l'establiment.

Era l'amic Duràn. Aceptàrem y de les sardines passarem al all-y-oli y d'allí no sabem ja a quines coses picantes y explosives.

No'ns en hauríem mogut a no ser per el sagrat deber de seguir la informació, aixís després d'acabarnos un plat d'atmetlles torrades, ens dirigirem a saludar l'amo que es un senyor que porta barbeta grisa y es-morsava dintre una gabia de fusta y complert aquet compromís dirigirem l'última visita d'admiració a les alteroses voltes de l'establiment y sortirem amb una tal ardencia que d'aquell dia ensà prometem no admirarnos de les grans velocitats dels repartidors de telefonemas, clients rabiosos de l'establiment.

Carrer de la Lleona avall, passarem per aquella

cuadruple cantonada del carrer dels tres llits aont caigué mort el senyor García Victory. En una d'elles ofereix el seus productes un agradable establiment, el saludarem y seguirem per la Plassa Real, atravessarem la Rambla y ens endusarem per el carrer de l'Unió. Prou ens cridaren de càl Biel y de les seves veïnes de més avall y de la cantonada del carrer de Magdalenes, però nosaltres anavem a les nostres y agafant per aquet carrer y atravesant el de Sant Pau ens dirigirem a la Morera.

Acabaven d'esmorsar els recaders del Pla del Llobregat, però no era això lo que cercavem y després de canviar algunes paraules amb aquell mosso tant elegantet y ben pentinat que porta revoltat tot el carrer de l'Hospital sortirem pera tornarhi a la nit.

No ferem alta, però no'ns sortí be la cosa: el gran complet de còmics d'altres vegades no hi era aquella nit, això del sindicat perjudica a l'establiment.

Tot y amb això entre els que hi havia y la seva memoria el nostre dibuixant pogué reconstruir una escena d'aquell cèlebre menjador que ha presenciat els grans festivals fets en honor dels triomfants autors y còmics del Teatre Català.

Y prou per avui; el Sabre, l'Esperanto, la del Mico, etc., ens esperen per la propera setmana.

FOLLET.

ALBIOL

Fabricació y venta
de Lámparas para
el gas y eléctricas

Instalacions y repa-
racions. — Lloguer y
venta a plazos

— PONENT, 4 2

Máquinas para cosir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder. S'en compren d'usades y s'en proporcionen para vendren. Hi ha per vendre 1 de guants Singer, 1 Cornell, 1 cilíndrica, varies de fer mitges de tots els números. Se compren màquines de calats, seda y cotó.

J. VIVES, Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian para curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *Incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament para dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL**, Cots, núm. 606 (cantonada a Balmes). BARCELONA

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL

MIRET

Remedio Segurísimo

PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DR. M. CAMPS

**VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU**

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizabal, 6, 1.er. — De 11 a 12 y de 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.er. — (Entre Plàssa A. Lopez y Carrer Ample
de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

—No Claudi, no m'agradaria gens que les meves noies cantessin al Orfeó Català; miri qu'allò d'estar sempre barrejantles amb els xicotets!

—Fugi dona, son molt bona gent, tots porten barretina.